

[Hastrup.]

tioner tænker formentlig dermed på, at skatterne skal man betale, hvad enten man i forvejen er belastet med en høj eller begunstiget af en lav boligudgift. Jeg synes, at det for forslagsstillerne må give anledning til eftertanke, at den måde, hvorpå deres forslag om en boligfond er konstrueret, af landsorganisationerne er skildret som en måde, hvorpå man kan bidrage til at forrykke den sociale balance.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at det jo er karakteristisk for lovforslaget, at det ikke omtaler den nuværende, meget store forskel i huslejeniveauerne, skønt denne vel må siges i høj grad at være medansvarlig for vore boligproblemer, til trods for at en gradvis udligning af denne forskel ville kunne bidrage til at øge opsparingen til boligformål og stimulere interessen for nyt byggeri.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen vendte sig i sin tale i dag, så vidt jeg kunne høre, direkte imod tanken om en huslejeudligning. Forslagsstillerne er gået helt uden om dette spørgsmål, og man må jo også erkende, at huslejespørgsmålet hverken er et behageligt eller et populært spørgsmål at beskæftige sig med. Men jeg tror, at det ikke desto mindre er nødvendigt, at man gør det, hvis man vil skabe bedre forhold på vort boligområde og sikre byggeriet bedre og billigere finansieringsmuligheder.

Vi vil naturligvis medvirke til en saglig behandling af det foreliggende lovforslag; men som tanken om en boligfond her er udformet, giver den ingen løsning, fordi den lader de egentlige problemer i boligsagen ligge.

Else-Merete Ross: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsætter nu for tredje gang et lovforslag om en boligfond, som skal sikre det sociale boligbyggeri stabile og billige finansieringsvilkår.

I sin fremsættelsestale siger det ærede medlem, at hans forslag ved første behandling i sidste folketingssamling faktisk blev afvist, det vil sige ikke fik tilslutning, men alligevel enstemmigt blev henvist til videre behandling i et udvalg, og det er rigtigt. Lovforslaget blev henvist til det udvalg, der i forvejen behandlede bolig- og lejelovsforslagene. Jeg kan ikke godkende det, det ærede medlem siger om, at det var passivi-

tet fra udvalgets side, der gjorde, at lovforslaget om en boligfond ikke kom til anden behandling. Det omtalte udvalg fik dog efter mange forhandlinger vedtaget en boliglov, der indeholdt vigtige retningslinjer for det kommende arbejde på dette område, og desuden en huslejelov for de kommende 2 år. Udvalget var bestemt ikke passivt.

I lejeloven og byggeoven fra sidste forår indgik intet direkte om finansiering via en boligfond, men det er ikke ensbetydende med, at dette spørgsmål ikke af udvalget betragtes som meget væsentligt i hele tilrettelæggelsen af en kommende bolig- og lejelovgivning. Jeg kan på mit partis vegne love det ærede medlem, at hans tanker om en boligfond vil indgå i det permanente boligudvalgs drøftelser; men jeg kan ikke love det ærede medlem, at mit parti kan støtte den form for finansiering, han foreslår.

Mit parti har som alle andre under sidste valgkamp lovet, at boligproblemet skulle blive løst. Jeg er bange for, at vi alle var for optimistiske med hensyn til, hvor hurtigt vi troede det kunne løses. Jo mere man arbejder med spørgsmålet, jo mere kompliceret forekommer det mig at blive, i hvert fald hvis man ønsker at nå frem til en løsning, der kan betragtes som rimelig for hele befolkningen.

Det ærede medlem siger, at man må gå nye veje, at der må foretages noget rationelt. Men er det nu en ny vej, det ærede medlem anviser, og er den rationel? Er det ikke en tilbagevenden til 1946-lovens statslånsordning, blot under et andet navn? Jeg synes, at det sidste år kom som en slags hjertesuk fra boligministeren, at det måske havde været bedre, om man havde bibeholdt 1946-lovens låneordninger. Jeg håber dog, jeg misforstod dette hjertesuk. Jeg mener nemlig, at statens midler kan anvendes på en socialt set langt rigtigere måde end under 1946-loven.

På Sønderborgmødet i september sagde ministeren da også henvendt til direktør Hans Andersen, som krævede, at boligbyggeriet blev finansieret gennem en fast, lav normalrente, at det meget let ville komme til at dreje sig om ca. 140 mill. kr. det første år, hvis staten skulle betale en rentedifference mellem f. eks. 5,5 pct. og 9,5 pct. Næste år ville det blive 280 mill. kr. og så fremdeles.